

A KERESŐ

**TANA
FRENCH**

**A
KERESŐ**

**KOSSUTH
KIADÓ**

A fordítás alapja:
Tana French: *The Searcher*
First published in 2020 by Viking,
an imprint of Penguin Books

Fordította
Kelemen László

Szerkesztette
Bartók Flóra

ISBN 978-963-636-830-2

Minden jog fenntartva

Copyright © Tana French 2020
Cover Design © Darren Haggart / Penguin Random House
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Kelemen László 2026

1

Amikor Cal kijön a házból, látja, hogy a varjak megkaparintottak valamit. Hat vetési varjú ugrál a hátsó udvaron, a hosszú, sárga virágú gazzal keveredő, nedves fűszálak között. Nagy káromlás közepette döfködnek valamit, ami, bármi legyen is, kicsi, és még mozog.

Cal leteszi a tapétamaradványokkal teli nejlonzsákokat. Elgondolkodik rajta, hogy kihozza a vadászkesztését, és megszabadítja a teremtményt a szenvedéseitől, de a varjak sokkal régebb óta vannak itt, mint ő. Nagy pimaszság lenne odaszembáználni és beleavatkozni a dolgukba. Inkább leül a zsák mellé, a mohával borított lépcsőfokra.

Kedveli a varjakat. Valahol olvasta, hogy pokolian okosak; megismerik az embereket, sőt ajándékot is visznek nekik. Cal három hónapja próbálja behízelegni magát a madarak kegyébe a kert végében álló fatönkre kitett kenyérmorzsával. A repkénnyel benőtt tölgyfán rakott fészkeikből figyelik, ahogy a kertben járkál, és amint biztonságos távolságra ér, éktelen civakodás és láрма közepette lecsapnak a kenyérdarabokra. Közben gúnyosan méregetik Calt, és ha közeledni próbál, azonnal visszarepülnek a fára, ahol csúfondárosan káromognak, és gallyakkal dobálják meg. Amikor Cal tegnap délután leszedte a nappali faláról a penészes tapétát, egy csillogó tollú, közepes méretű példány odarepült a nyitott ablak párkányára. Nyilvánvalóan sértő szándékkal nagyot káromgott, majd kacagva felrúgta magát a levegőbe.

A hosszú fű mozgásából látszik, hogy az a dolog vadul vonaglik. Egy jókora varjú közelebb ugrál hozzá, és keményen lecsap rá a csőrével, amitől az a valami nem mozdul többé.

Talán nyúl. Kora reggel Cal többször is látott a harmatos fűben legelesző és ugráló nyulakat. Az üregeik ott vannak valahol a földje hátsó részén, a mogyoróbokrok és a berkenyék széles sávja melletti mezőn. Azt tervezi, hogy amint honosítja a fegyvertartási engedélyét, ellenőrzi, emlékszik-e még arra, amire a nagyapja megtanította a vadnyúzásról, és hogy az ingadozó térerő ellenére talál-e az interneten nyúlpörköltreceptet. Egyre több varjú gyűlik oda a fáról, hogy ádáz tülekedés közben a karmaival és a csőrével darabokat tépjen ki a húsból.

Cal egy darabig elnézi őket, kinyújtóztatja a lábát, és körkörösén megmozgatja az egyik vállát. A házban végzett munkához olyan izmokat használ, amelyek létezéséről már meg is feledkezett. Minden reggel újabb testrésze fájdul meg, bár ebben az is benne lehet, hogy a padlóra fektetett olcsó matracon alszik. Cal ehhez már öreg és igencsak testes, de nincs értelme jó bútort hozni ebbe a poros, nyirkos és penészes épületbe. Majd akkor veszi meg, amikor helyrehozza a házat, és kideríti, hol árulnak ilyesmit – korábban ez Donna felségterülete volt. Addig nem foglalkozik a sajtó testrészeivel – inkább elégedettséggel töltik el, ahogyan a hólyagok és a tenyerén egyre vastagodó kéreg is, mert a mostani élete szilárd, kiérdemelt bizonyítékai.

Leszáll a hosszú, hűvös szeptemberi este. Elég sok a felhő ahhoz, hogy nyomokban se lássa a naplementét. A finom, sűrű árnyalatokkal tarkított ég a végtelenbe nyúlik, ahogyan a különböző növényekkel bevetett, változatos zöldbe borult földek is, amelyeket hosszú sövények, kopár kőfalak és a szokatlanul keskeny út szabdal fel. Északon alacsony heglánc tölti be a láthatárt. Cal szeme még nem igazán szokott hozzá, hogy ilyen messzire ellát a város háttömbjei között eltöltött évek után. A táj látványa annak a kevés

valóságos dolognak az egyike, amelyről tudja, hogy nem okoz csalódást. Írország nyugati része gyönyörűnek látszott az interneten, és még szebbnek tűnik most, hogy idecsöppent a kellős közepébe. Az illatos levegő olyan, mintha nem egyszerűen csak be lehetne lélegezni, hanem teli szájjal kellene habzsolni, vagy szét kellene kenni az arcán.

Egy idő után a varjak elcsendesednek. Közeledik a vacsora vége. Cal feláll, és felveszi a szemeteszákot. A madarak azonnal figyelni kezdek okos szemükkel, és amikor a férfi elindul a kertbe, szárnyra kapnak, hogy teli gyomorral visszatérjenek a fájukra. Cal elcipeli a zsákot a kúszónövényekkel benőtt, roskatag, kőből épült fészer melletti sarokba. Útközben megáll, hogy megnézzé a varjak vacsoráját. Tényleg nyúl, fiatal példány, bár most már alig lehet ráismerni.

A maradványokat Cal kidobja a zsákkal együtt, és visszaindul a házba. Majdnem beér, amikor a varjak felrúgják magukat, zörgetik a leveleket, és vadul szidni kezdenek valamit. Cal nem fordul meg, csak megy tovább. Miközben becsukja maga után a hátsó ajtót, halkán elmormol néhány szót a fogai között:

– Már megint ez a *fittyfasz!*

Valaki másfél hete figyelte őt. Lehet, hogy régebb óta, de a saját dolgain jár az esze, és természetes módon úgy érzi, megvan hozzá a joga, hogy egyedül legyen ezen az üres helyen. Kikapcsolt a mentális riasztórendszere, de éppen ezt akarta. Aztán egyik este vacsorát készített – hamburgert sütött a rozsdás tűzhely egyetlen működő gázrőzsáján, miközben az iPodjából Steve Earle bömbölt, és ő néha dobolt hozzá a levegőben –, amikor égni kezdett a tarkója.

Cal tarkóját megedzette a chicagói rendőrségen eltöltött huszonöt év. Komolyan veszi a jelzéseket. Közömbösen átsétált a konyhán, közben bólogatott a zenére, és úgy nézegette a szekrényt, mintha valamit keresne, majd hirtelen az ablak felé fordult: odakint senki. Lekapcsolta a tűzhelyt, és gyorsan odament az ajtóhoz, de a kert is

üres volt. Tett egy kört a milliónyi, vadul villódzó csillaggal borított éggel körülvelt telihold alatt, de semmi – csak a fehérlő földek és a baglyok huhogása.

Biztos valamilyen állat zajongott, mondta magának Cal. Nyilván annyira a zenére figyelt, hogy csak a tudatalattija érzekelte. Errefelé mozgalmas a sötétség. Néha jóval éjjel után is kint ült még a lépcsőn, legurított egy-két sört, és ismerkedett az éjszakai étellel. Látott sündisznókat átsietni a kerten; egyszer meg egy karcsú rókát, aki megállt útközben, hogy farkaszemet nézzen vele. Járt itt egy borz is, jóval nagyobb és izmosabb, mint amilyenek korábban a borzokat képzelte. Eldöcögött a sövény mentén, majd eltűnt benne. Egy perc múlva Cal hallott valamilyen állati ordítást, majd a borz távolodó zaját. Bármi lehetett odakint.

Mielőtt aznap lefeküdt, feltornyozott két bögrét és két tányért a hálószobában az ablakpárkányra, majd a régi íróasztallal eltorlaszolta az ajtót. Aztán idiótának nevezte magát, és mindent visszarakott a helyére.

Néhány nappal később javában vakarta le a tapétát, és nyitva hagyta az ajtót, hogy kiszálljon a por. Egyszer csak a varjak éktelen káromgással szidni kezdtek valamit a fájuk alatt. Az a dolog nagy zörgéssel távolodott a sövénytől, de jóval nagyobb zajjal, mint egy süni, róka vagy akár borz. Cal odasietett, de megint elkésett.

Valószínűleg unatkozó kölykök kémkednek az új szomszéd után. Egy ilyen nyúl farknyi faluban nem sok mindent lehet csinálni, ráadásul a legközelebbi valamirevaló város tizenöt mérföldre van. Cal butaságnak tartja, hogy bármi másra gondoljon. Mart, a legközelebbi szomszédja még az ajtaját is csak éjszakára zárja be. Cal rá is kérdezett, mire a csontos arcú Mart röhögögörccsöt kapott, és csak akkor hagyta abba, amikor már alig kapott levegőt.

– Amilyen állapotban van... – mondta, és Cal házára mutatott.
– Mi a rossebet vinnének el? És ki rabolna ki? Talán én lopózom be

hozzád valamelyik reggel, hogy feltúrjam a szennyesedet, hátha találok valamit, ami bejön a divathóbortomnak?

Cal is nevetett, és azt mondta, felőle megteheti, mire Mart közölte, hogy neki nagyszerűen megfelel a saját ruhatára, emellett nem akar pereskedni, majd elmagyarázta, hogy miért nem.

Azért vannak furcsa dolgok. Semmi komoly, de azért borzolja Cal zsaruoisztöneit. A hátsó utakon hajnali háromkor túráztatott motorok, vagy a mély, hörgésbe fulladó üvöltések. Néha esténként a kocsmá hátsó részében zajongó fickók, akik túl fiatalok, szokatlanul öltöznek, túl hangosan és túl gyorsan beszélnek valamilyen furcsa, nem itteni tájszólásban. Odakapják a fejüket, amikor Cal belép, és a kelleténél egy másodperccel tovább bámulják. Gondosan vigyáz rá, nehogy elárulja valakinek, mi volt a munkája, de a pusmogáshoz az is elég lehet, hogy ő csak egy idegen.

Butaság, mondja magának Cal. Begyűjt a serpenyő alá, és kinéz az ablakon a lassan besötétedő, zöld földekre. Mart kutyája a birkáék mellett szaladgál, a juhok pedig békésen menetelnek az akol felé. Túl sokáig vadászott csirkefogókra, és most a munkásokat is gengsztereknek nézi.

Unatkozó kölykök, egytől egyig. Mindenesetre Cal már nem tekeri fel annyira a hangerőt, hogy mást is meghalljon. Elgondolkodik egy riasztórendszeren, és ettől dühös lesz. Donna éveken át mindig lehalkította a zenét – *Cal, a szomszédban a kisbaba aludni szeretne! Cal, Mrs. Scapanskit most operálták, és nem hiányzik neki, hogy megrepedjen a dobhártyája. Cal, a szomszédok azt hiszik, vademberek vagyunk.* Részben azért kellett a saját birtok, mert olyan hangosan akarta hallgatni Steve Earle-t, hogy a mókusok leessenek a fákról, másrészt azért vágyott a világ kicseszett seggének a végébe, hogy még az ébresztőórát se kelljen többé beállítani. Úgy érzi, hogy már akkor is körül kell néznie, ha meg akarja vakarni a tökét, pedig ez kijár egy férfinak a saját konyhájában. Kölykök vagy sem, ezt a dolgot az ágyban kell elintéznie.

Otthon a problémát néhány megfelelő, diszkrétan elhelyezett kamerával oldaná meg, amelyek egyenesen a felhőbe küldenék a felvételeket. Még ha az ingadozó internetkapcsolatával el is tudná intézni – amiben erősen kételkedik –, ezen a helyen akkor sem tetszik neki a gondolat, hogy a legközelebbi szerverre töltsse fel a felvételeket. Nem tudja, mi lenne belőle... Talán veszekedés a szomszédokkal – és mi van, ha a leskelődő a helyi rendőr vagy egy másik itteni nagy ember rokona?

A drótcspadákat is fontolóra vette. Valószínűleg illegális a használatuk, de Cal biztos benne, hogy ez itt nem nagy ügy, hiszen Mart kétszer is felajánlott eladásra egy elfekvő, nem nyilvántartott sörétes puskát, emellett mindenki kocsival jár haza a kocsmából. Az a gond, hogy Cal csak a sötétben tapogatózik, mert nem tudja, mivel milyen eseményeket indítana el.

Lehet, hogy már el is indított. Miközben Martot hallgatta, felébredt benne a gyanú, hogy itt igencsak bonyolultak a dolgok, és az embernek nagyon oda kell figyelnie arra, hogy kinek a tyúkszemére lép rá. Noreen üzemelteti a falu, Ardnakelty két rövidke sorban álló házait ellátó egyetlen boltot. A nő nem rendel Mart kedvenc, Mikado nevű süteményéből egy bonyolult családragény miatt, amely az 1980-as években zajlott, és köze volt hozzá Noreen nagybátyjának, Mart apjának, valamint a legeltetési jogoknak. Mart nem áll szóba egy kimondhatatlan nevű gazdával, aki a hegyek mögött lakik, mert a fickó megvett egy kutyát, amelyet aztán Mart kutyája megfedezett, pedig nagyon nem kellett volna. Vannak más történetek is, de Cal nem mindegyiket érti Mart tekervényes előadásmódja miatt, és azért sem, mert nem teljesen sajátította el a helyi nyelvjárást. Amúgy tetszik neki – olyan dús, mint a levegő, és a szeles hegyek hideg folyói jutnak eszébe róla –, de a beszélgetések egy része átsuhan a feje felett, emellett ő inkább a ritmusra figyel, ezért még kevesebbet ért. Ahhoz már így is eleget tud, hogy ne üljön rá a kocsmában

valakinek a kedvenc székére, és nehogy rossz földön vágjon át séta közben, mert ezeknek a dolgoknak itt nagy a jelentőségük.

Amikor megérkezett, arra számított, hogy a helyiek bezárulnak az idegen előtt. Ezzel nem is lenne gondja, ha nem gyűjtják fel a házát, hiszen nem vágyott új golfpartnerekre vagy vacsorapartikra. Nem így történt. Barátságosan fogadták. A megérkezésekor Cal elkezdte bepakolni a holmikat a házba, Mart pedig átjött a kapuhoz, hogy begyűjtse róla az információkat. Végül áthozott egy régi minihűtőt, és ajánlott egy jó építőanyag-kereskedést. Noreen részletesen elmagyarázta, ki kinek a kicsodája, vagy hogyan tud Cal csatlakozni a helyi közösségi vízvezetékhez. Később, miután a férfi néhányszor megnevetette, nem teljesen viccből felajánlotta, hogy összehozza Calt az özvegy hűgával. Néhány öreg mindig a kocsmában ücsörög, mintha ott lakna. Eleinte csak bólintottak, majd beszédbe elegyedtek Callel az időjárásról, aztán szenvedélyes magyarázatokba fogtak a hurling finomságairól. Amennyire Cal megértette, ehhez a sporthoz ugyanúgy gyorsaság, ügyesség és keménység kell, mint a jéghekihez, de nincs jég és védőfelszerelés. Egészen a múlt hétig úgy érezte, még ha nem is üdvözölték tárt karokkal, legalább elfogadták, mint mérsékeltlen érdekes természeti jelenséget – mondjuk, egy fókát, ha ideköltözik a folyóba. Nyilvánvalóan mindig kívülállónak tartják majd, de eleinte úgy gondolta, nem nagy ügy. Most már nem olyan biztos benne.

Cal tehát négy nappal ezelőtt kocsival bement a városba, és vett egy nagy zsák termőföldet. Tudatában van a helyzet ironiájának: még több port vesz, miután a megtakarított pénze nagy részéből már jó négyhektárnyit vásárolt, de a személyes pora nagy része durva hantokból áll, átszövik a növények gyökerei, és tele van kisebb-nagyobb szikladarabokkal. Neki finom, nedves, egyenesen elsimítható föld kellett. Másnap napkelte előtt felkelt, és elegyengette a zsák tartalmát a fal tövében, az ablakok alatt. Ki kellett húznia a gázt, a kúszónövényeket, és kiszedgette a köveket,

hogy szép sima legyen a talaj felülete. A tüdeje legmélyén is érezte a levegő hidegét. Lassan világosodni kezdett a földek felett. A varjak felébredtek, és elkezdtek civakodni. Feljött a nap, és a férfi hallotta, hogy Mart halkan, de sürgetően füttyent a juhászkutyájának. Cal begyúrta a zsákot a szemétdomb aljára, és bement reggelit készíteni.

Másnap reggel: semmi. A rákövetkező reggel: semmi. Az utolsó alkalommal nyilván közelebb volt hozzá, mint gondolta, és elijesztette a leselkedőt. Napközben tette a dolgát, de a szemét a sövényen és az ablakokon tartotta.

Ma reggel: lábnyomok a hálószoba ablaka alatt. Edzőcipőnek látszik, de a nyomok elmosódtak, és túl sok van belőlük ahhoz, hogy megmondja, mekkorák, és hányan voltak.

Este: forró a serpenyő. Cal beledob négy szelet szalonnát, amely húsosabb és finomabb annál, amit megszokott, és amikor sercegni kezd a zsír, ráüt két tojást. Odamegy az iPodjához, amely ugyanazon a hátrahagyott asztalon áll, amelyen eszik. Cal összes bútora ez az asztal, egy kopott íróasztal, két itt felejtett rozoga, csővázás szék, és egy nagy, zöld karosszék, amelyet Mart unokatestvére dobott ki. Elindít egy Johnny Cash-számot, de nem túl hangosan.

Ha olyasmit művelt, amivel megharagított valakit, a legvalószínűbb jelölt az, aki meg akarta venni ezt a házat. Ő a weben választotta ki, azért, mert tartozik hozzá egy darabka föld, a közelben jól lehet horgászni, a tető jó állapotúnak tűnt, és meg akarta nézni a fényképen látott íróasztal fiókjából kikandikáló papírokat. Régotha nem fordult elő, hogy Cal hirtelen ötlettől vezérelve belevágott valamibe, és ez újabb ok volt arra, hogy megtegye. Az ingatlanügynökök harmincötzetet kértek. Cal harmincezet ajánlott, amire azonnal lecsaptak.

Akkor eszébe sem jutott, hogy talán másnak is kell ez a hely. Alacsony, szürke, jellegtelen épület. Valamikor az 1930-as években

épült, úgy ötven négyzetméter az alapterülete. Palatető és tolóablakok. Csak a nagy sarokpillérek és a széles, kőből rakott kandalló teszi némileg tetszetősebbé. Az internetes fotókból ítélve évek óta üresen áll: a falakról nagy sávokban és foltokban mállik a festék; a szobákban néhány felborult, sötétbarna bútormaradvány; szakadozott, virágmintás függönyök; az utcai ajtó előtt kisarjadt néhány csenevész facsemete; a törött ablakon át benőttek a kúszónövények. Cal azóta rájött, hogy az ingatlant más is magáénak akarhatja, még ha az okok első ránézésre nem is nyilvánvalóak, és ez a valaki nagyon is komolyan gondolja a dolgot.

Cal átszedi az ételt néhány vastag szelet kenyérre, csurgat rá némi ketchupöt, kivesz a minihűtőből egy sört, és mindent az asztalra tesz. Donna leordítaná a fejét, amiért ilyeneket eszik, mert az étrendjében nem túl sok a rost és a friss zöldség, de tény, hogy mióta serpenyőből és mikróból él, leadott néhány kilót, talán még többet is. Nemcsak a derekán vette észre, hanem a mozgásán is: minden meglepően könnyedén megy. Eleinte olyan furcsa volt, mintha ki-kapcsolták volna a gravitációt, de kezdi élvezni.

A fogyásban a testmozgás is benne lehet. Cal szinte minden nap sétál egy vagy két órát. Nincs különösebb célja, csak megy az orra után, és ismerkedik az új hellyel. Rengeteget esik, de ez nem gond, mert van egy nagy viharkabátja, és ez az eső nagyon eltér attól, amelyet megszokott: finom, puha, a levegőben mozdulatlanul lebegő cseppek. Többnyire fel sem húzza a kapucnit, hogy érezze az arcán a nedvességet. Nemcsak a korábbinál távolabbra lát el, hanem messzebről hallja a hangokat is: az időnként bégető birkák, a marhakolomp, a gazdák kiáltása olyan, mintha mérföldekről jönne. Néha megpillant egy-egy embert, ahogy átvág a földeken, vagy a traktoron ülve olyan közel pöfög el mellette a keskeny úton, hogy Calnek be kell húzódnia a vadul burjánzó sövénybe, miközben üdvözlésre emeli a kezét. Útközben erős asszonyokat lát, akik nehéz

dolgokat cipelnek a tanyák rendetlen udvarán. Piros arcú kisgyerekek bámulnak rá a kapu mögül, és csak rágják a rácsait, miközben a kutyák vadul ugatnak. Néha a feje felett hangosan elrikoltja magát egy madár, vagy nagy zakatolással kitör egy fácán a bokorból, amikor közel ér hozzá. Cal azzal az érzéssel tér vissza a házhoz, hogy jól döntött, amikor mindent elhajított a levegőbe, és idejött.

A séták között semmi sem köti le a figyelmét, és elég sokat dolgozik a házon reggeltől estig. Ideérkezése után az volt az első dolga, hogy megszabadult a gubókkal teli pókhálótól; kisöpörte a port és az elhullott rovarokat – mindazt, ami az éveken át lerakódott, és betöltötte a hely minden zugát. Ezután beüvegezte az ablakokat, majd kicserélte a véccészsét és a kádat – valaki mind a kettőt darabokra törte egy jókora kalapáccsal –, hogy ne kelljen többet gödörbe rotytantani és vödörből mosakodni. Cal nem vízvezeték-szerelő, de mindig ügyes kezű volt, és YouTube-videókból mindennek utána tudott nézni, amikor az internet is úgy akarta. A dolog működött.

Ezután sok időt szánt rá, hogy átnézze a szobákban szerteszét heverő, itt hagyott holmikat. Minden darabot alaposan szemügyre vett. Bárki volt a ház utolsó lakója, fontos lehetett számára a vallás: Szent Bernadettet, csalódottnak látszó Szűz Máriát és Pió atyát ábrázoló képek olcsó, vékony keretben – és a kevésbé istenfélő örökösök hagyták őket megsárgulni a sarkokban. Szerették a sűrített tejet: öt doboz is itt maradt a konyhaasztalon, de már tizenöt éve lejártak. Hagytak itt rózsaszínűre festett porceláncsészéket; megrozdásodott serpenyőket; viaszosvászonból készült, feltekert asztalterítőket; egy szobrocskát, amely vörös palástot és koronát visel, letört fejét pedig visszarágasztották; egy cipősdobozban egy pár ódivatú alkalmi férficipőt – viseltes volt, de úgy kisuvikszolták, hogy még mindig fénylik. Calt kissé meglepte, hogy nem talált tizenévesek helyfoglalására utaló nyomokat; üres sörösdobozokat, használt gumi óvszert vagy graffitit. Úgy vélte, ez a hely túl messze van nekik. Először jó

dolognak tűnt. Most már nem olyan biztos benne. Jobban érezné magát, ha tinik akarnának benézni a régi helyükre.

Az íróasztalban hagyott papírok nem bizonyultak érdekesnek: újságokból és magazinokból kitépett, takaros négyszögekbe hajtogatott cikkek. Cal megpróbált közös szálat keresni az írásokban, de nem sikerült. Sok más mellett szó volt bennük a cserkészek történetéről, a borsótermesztésről, az ónsípok hangjáról, a Libanonban állomásozó ír békefenntartókról, és volt egy recept, amelyre valaki az írta, hogy *walesi sajtos pirítás*. Cal mindent megtartott, mert bizonyos értelemben részben ezek miatt jött ide. A többi holmi nagy részét kidobta – a függönyöket is, ami utólag nem tűnt jó ötletnek. Elgondolkodott rajta, hogy ezeket kibányássza a fészker mellett növekvő szeméthalomból, de már biztosan megrágta vagy lepöcsentette valamilyen állat.

Cal kicserélte az ereszcatornákat és a lefolyócsöveket. Felmászott a tetőre, hogy megszabadítsa a kéményt a ránőtt makacs, sárga virágú gaztól. Felcsiszolta és belakkozta a padló régi tölgyfa deszkáit. Most a falak kerültek sorra. Az utolsó lakó meglepően szokatlan ízléssel és mindössze néhány vödör olcsó festékkel dekorálta ki a lakást. Cal hálósobája sötét indigókék volt addig, amíg a nedvesség és a penész ki nem kezdte, és most már nagy foltokban csak a vakolat látszik. A kisebbik háló falai eredetileg halvány mentazöldek voltak. A ház elejében elhelyezkedő nappalit rozsdaszínűre festették, majd a festékre minden helyiségben rácsaptak néhány réteg felhólyagosodott tapétát. Nem világos, mi történt pontosan a konyhában, amelyet valaki nekiállt kicsempézni, de felhagyott vele. A fürdőszobával még ennyit sem foglalkoztak: a ház végéhez toldott kicsinyke fülke falait gipszkartonból rótták össze, és a gyalulatlan deszkákból összetákolt padlót csak többé-kevésbé fedték le a zöld szőnyeg maradványai – mintha olyan marslakók műve lenne, akik hallották, hogy ilyesmit neveznek fürdőszobának, de nem voltak számukra

egészen világosak a részletek. A majdnem 195 centis Cal csak úgy fér bele a kádba, hogy a térdé gyakorlatilag az álla alá kerül. Ha egyszer kicsempézi a helyiséget, beépít majd egy zuhanyt, de ez ráér. Be akarja fejezni a festést, amíg elég jó az idő ahhoz, hogy nyitva hagyja az ablakokat. Máris volt néhány nap – csak egy vagy kettő –, amikor az ég sűrű szürkésébe borult, a földből hideg szállt fel, és a több száz mérföldről érkező szél úgy süvített át a házon, mintha ott sem lett volna, hogy figyelmeztesse Calt a hamarosan bekövetkező télre. Semmi sem közelíti meg a chicagói telek hóbuckáit és dermesztő hidegét – ezt tudja az internetről –, de az itteni tél is különleges, kemény és könyörtelen jelenség a maga trükkös módján.

Cal évés közben megnézi, amit aznap elvégzett. A tapéta sok helyen annyira rágyógyult a falra az évek során, hogy lassan megy a munka, de már a falak több mint feléről leszedte az üres vakolatig. A jókora kandalló körül még mindig látszik a kopott vörösesbarna festék. Őt magát is meglepi, hogy a szoba így is tetszik neki. Ez megváltoztatja a dolgokat. Cal nem művész, de ha az lenne, egy ideig így hagyná, és festene róla néhány képet.

A vacsora fele elfogyott, és még mindig ezen gondolkodik, amikor ismét égni kezd a tarkója. Ezúttal hallja is, hogy mitől: a halk, tétova motoszkálás szinte azonnal abbamarad, mint amikor valaki megbotlik az ablak alatt, a bozótban, de visszanyeri az egyensúlyát.

Cal ráérősen nagyot harap a szendvicsből, hosszan leöblíti egy nagy korty sörrel, és letörli a habot a szakálláról. Fintorogva előrehajol, és egy böffenés kíséretében leteszi a tányért az asztalra. Felemelkedik a székről, megropogtatja a nyakát, elindul a budi felé, és közben már oldja is ki az övét.

A fürdőszoba ablaka olyan finoman és halkán nyílik, mintha megolajozták volna – pontosan ez történt. Cal már begyakorolta, hogy felkapaszkodjon a vécéartályra, majd ki az ablakon, ezért sokkal gyorsabb, mint a méretei miatt sejteni lehet. Ez sem változtat

azon a tényen, hogy részben azért hagyott fel a járőrködéssel, mert elege lett belőle, hogy lehetetlen dolgokra kellett felmásznia olyan lúzerrek üldözése közben, akik felesleges hülyeségeket műveltek. Odakint úgy ér földet, hogy a szíve az ismerős vadászirritmusra gyorsul, de a fenekét felsértette az ablakkeret, és ettől egyre frusztráltabb.

Nincs más fegyvere, csak egy csődarab. A fürdőszobai munka után maradt ott, és eldugta egy bokorba. Felkapja, de így is védtelennek érzi magát a pisztolya nélkül. Egy percig csak áll, hogy megszokja a szeme a sötétséget, és hallgatózik, de az éjszakában annyi kis neszt hall, hogy nem tudja megítélni, melyik lehet fontos. Besötétedett. Feljött a hold – éles sarló, amelyet foszladozó felhők kergetnek, és bizonytalan fényében túl sok árnyék látszik. Cal megmarkolja a csövet, és elindul. A gyorsaság és a csend rég begyakorlott kompromisszumával oson a ház sarka felé.

A nappali ablaka alatt sűrű, sötét árnyék kuporog mozdulatlanul, és csak annyira emeli fel a fejét, hogy belásson az ablakpárkányon. Cal alaposan körülnéz, amennyire lehet, de a kert mindenütt tiszta. Úgy néz ki, hogy az illető egyedül van. Az ablakon kiszüremlő fényben borotvált fejet és egy vörös foltot lát.

Cal ledobja a csövet, és nekilódul. Mindent belead. Le akarja dönteni a fickót, és a többi majd megy magától, de megbotlik egy kőben. Egy másodperc alatt visszanyeri az egyensúlyát, de a pasas közben felugrik, és el akar inálni. Cal belemarkol a csaknem teljes sötétségbe, elkap egy kart, és teljes erőből megrántja.

Túl könnyen megy, és a fickó karja elég vékony ahhoz, hogy a markával átkulcsolja. Egy gyerek! A felismeréstől Cal szorítása enyhül. A kölyök sziszegve vonaglik, mint egy hiúz, és belemélyeszi a fogait a férfi kezébe.

Cal felüvölt. A kölyök kiszabadul, és szinte hangtalan mozdulatokkal, rakétaként rohan át a kerten. A férfi utánveti magát, de a gyerek egy másodperc alatt elfut az út melletti sövény bizonytalan

árnyékába, és eltűnik, mire Cal odaér. A férfi átfurakodik a sövényen, és körülnéz a hold gyér fényében a sűrű növényzet között szaggá szűkülő úton: semmi. Különböző irányokba berugdal néhány követ a bokrok közé, hátha kiugrasztja a betolakodót: semmi.

Nem hiszi, hogy a kölyöknek lennének társai – kiabált volna nekik, hogy segítséget kérjen, vagy figyelmeztesse őket –, de biztos, ami biztos, kocog egy kört a kertben. A varjak zavartalanul alsznak. A nappali ablaka alatt új lábnyomok. A föld ugyanúgy le van taposva, de sehol semmi nyom. Cal visszamegy a fészker melletti sötét árnyékba, és sokáig vár. Próbálja lecsendesíteni a zihálását, de a sövény nem zörög sehol, és árnyék sem lopakodik át a földeken. Csak egy behatoló, és az is csak egy gyerek. Nem jön vissza, legálábbis ma éjjel nem.

Odabent megnézi a kezét. A gyerek jól megharapta: három foga felszakította a bőrt, és egy helyen vérzik. Calt egyszer már megharapták munka közben, és az esetet rengeteg papírmunka, kihallgatások, vérvizsgálatok, jogi viták, gyógyszerek és bírósági tárgyalások követték hosszú hónapokon át, amíg Calnek elege nem lett az egész hercehurcából, így csak akkor tartotta oda a karját vérvételre, vagy akkor írt alá valamit, ha kötelezték rá. Előkeríti az elsősegélydobozt, alaposan fertőtleníti a kezét, majd ráragaszt egy sebtapaszt.

Az étel kihűlt. Felmelegíti, és visszateszi az asztalra. Johnny Cash még mindig énekel: mély, megtört, remegő hangon kesereg Rose és a fia után, mintha ő maga máris szellem lenne.

Cal nem úgy érzi magát, ahogy várta. Éppen ebben reménykedett: az új jövevény után kémkedő kölykök. A legjobb forgatókönyv. Úgy vélte, elég, ha utánuk kiabál valamilyen fenyegetést, amikor csúfondáros ordítózás és röhögés közepette elhúznak, aztán megrázza a fejét, bemegy a házba, vén trotty módjára szidja a mai fiatalokat, és ezzel vége. Lehet, hogy hébe-hóba visszajönnek még egy-két körre, de Cal számára ez rendben van. Addig is folytatja a

ház felújítását, hangosan hallgatja a zenét, és akkor vakarja meg a tőkét, amikor olyan átkozottul jólesik, a zsaruoöztönét pedig visszadugja az ágyba, ahová való.

Csak éppen úgy érzi, nincs vége, és a zsaruoöztöne sem nyugszik. Az idegeneket abajgató srácok csapatokban járnak, hangosak, és úgy felpörögnek a saját vakmerőségüktől, mint a koffeintől. Calnek eszébe jut, hogy a gyerek milyen csendben volt az ablak alatt, sőt még akkor is, amikor elkapta, aztán olyan vadul harapta meg a kezét, mint egy kígyó. Ez a kölyök nem szórakozni jött. Célja van. Visszajön.

Cal befejezi a vacsorát, és elmosogat. Felszegel egy fóliát a fürdőszoba ablakára, és gyorsan megfürdik. Aztán lefekszik a matracra, a feje mögé teszi a kezét, az ablakon át kinéz a felhőfoltok mögötti csillagokra, és hallgatja a valahol a földeken túl veszekedő rókákat.